

LES VEUS DELS CARRERS DE BARCELONA

Per uns carrers enyoradissos caminava aquest matí. Enyoradissos i onírics que recordaven aquella època arcaica tant perdurable. Caminava observant les estàtues eternes d'aquells déus que algun dia varen volar pels cels d'una ciutat de llum. Recordaven a aquells temps opulents on el sol era pur art i la lluna caçava eterna per l'espai. Aquells temps on l'amor d'una mare feia créixer les flors i on els escrits auris enlluernaven les ànimes dels nens que perduren als mateixos carrers que avui recorro jo.

"O tempora, o mores!" ressona entre les parets. Quines són les veus que parlen? Un xiuxiueig em recorda l'"*aetas aurea*", aquella bella època que ara només trobem als vells llibres d'història. Allò que ahir era foc avui és cendra volàtil i efímera que sobrevola aquests carrers de Barcelona.

Les veus no callaran pas, no; repeteixen aquelles frases fugisseres que avui ens costa pronunciar. Mentre camino em pregunto: "Tornarà mai res semblant a la Roma? Tornarà mai cap Virgili o cap Homer per reinventar una època la que era aquella?" La resposta era inexorable dins el meu cervell: no, no tornarà, i això és el que el fa fulgent. Amb la dolça melangia del qui anyora, un futur literari i perdurable és possible en les èpoques que venen.

Recordar és el camí dels pensadors. Els permet viatjar a través del temps i reviure les catàstrofes i els olímpis dels nostres avantpassats. Sense ells, el món ploraria llàgrimes de foc on Mart i la seva indiferència s'endurien l'humanisme i l'evolució àuria a la que estem destinats a contemplar.

On són tots aquests pensadors? Són els records els que s'han perdut per aquests carrers de Barcino i no jo? El futur d'una història encara no escrita recau en les mans d'aquells que pensen, d'aquells que recorden però, en tot aquest camí pel que m'heu acompanyat, encara no n'he vist ningú.

Ona Sancho Ponce - 1r batx. Humanístic